

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240

7. juli 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-615/20 og C-671/20	<p>YP Emne: RoL Polen. Disciplinære sanktioner mod polske dommere. Dommer Tuleya og afgørelse fra Disciplinærkammeret</p> <p><u>Sag C-615/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 47 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de heri nævnte rettigheder om effektive retsmidler og retten til en retfærdig og offentlig rettergang inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelserne i national ret, navnlig dem, som er nævnt i det andet og det tredje spørgsmål nedenfor, dvs. artikel 80 og artikel 129 i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation) (lov om de almindelige domstoles organisation), samt artikel 110, stk. 2a, i lov om de almindelige domstoles organisation, artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov af 8. december 2017 om den øverste domstol), som giver Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol, Polen) mulighed for at ophæve en dommers immunitet samt suspendere denne fra dennes funktioner, og dermed faktisk forhindre dommeren i at træffe afgørelse i de sager, denne er blevet tildelt, navnlig når: a) afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol ikke udgør en »domstol« som omhandlet i chartrets artikel 47, artikel 6 i EMRK samt artikel 45, stk. 1, i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (den polske forfatning) (dom i de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982); b) medlemmerne af afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol karakteriseres ved at have en meget stærk tilknytning til den lovgivende og den udøvende magt (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277); c) Republikken Polen er blevet tilpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol vedrørende den såkaldte Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) samt at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, der ikke opfylder kravene til uafhængighed (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277). MV.</p> <p><u>Sag C-671/20 vedrører:</u></p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	13.07.23

	<p>1) Skal EU-retten – særligt artikel 2 TEU og det deri fastsatte retsstatsprincip, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, samt princippet om forrang, princippet om loyalt samarbejde og retssikkerhedsprincippet – forstås således, at den er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale ret, såsom artikel 41 b, stk. 1 og 3, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation), således at en retspræsident – på egen hånd og uden retslig prøvelse – kan træffe afgørelse om at ændre sammensætningen af et dommerkollegium efter at et organ såsom Izba Dyscyplinarnas (disciplinærafdelingen) har givet tilladelse til indledningen af strafferetlig forfølgelse af en dommer, som oprindeligt indgik i dommerkollegiet (dommer I.T. ved den regionale domstol), som omfatter en obligatorisk suspension af dommeren fra dennes funktioner, hvilket navnlig indebærer, at dommeren ikke kan udøve sin funktion i de sager, som han var blevet tildelt, herunder sager, som han var blevet tildelt forud for den pågældende tilladelse? MV.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
T-34/22	<p>Cunsorzii di i Salamaghji Corsi - Consortium des Charcutiers Corses m.fl. mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/1879 af 26. oktober 2021 om afvisning af tre ansøgninger om beskyttelse af en betegnelse som en beskyttet geografisk betegnelse, jf. artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 (»Jambon sec de l'Île de Beauté« (BGB), »Lonzo de l'Île de Beauté« (BGB), »Coppa de l'Île de Beauté« (BGB)) 1 annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	12.07.23
C-376/20 P	<p>Kommissionen mod CK Telecoms UK Investments (appel) Påstande: — Rettens dom af 28. maj 2020 i sag T-399/16, CK Telecoms UK Investments Ltd mod Kommissionen ophæves. — Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling. — Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appellsagen. — Afgørelsen om sagsomkostninger i første instans udsættes.</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	O-sag	Dom	13.07.23
C-646/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Spørgsmål: 1. Skal kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d), fortolkes således, at vestlig(e) normer, værdier og faktisk levemåde, som tredjelandsstatsborgere overtager, når de i en betragtelig del af den fase af livet, hvor deres identitet formes, har opholdt sig på medlemsstatens område og er blevet fuldgældende medlemmer af samfundet, må betragtes som fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller som er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal tredjelandsstatsborgere, som – uanset årsagerne hertil – har overtaget tilsvarende vestlige normer og værdier i kraft af faktisk ophold i denne medlemsstat i den fase af livet, hvor deres identitet formes, betragtes som »medlemmer af en bestemt social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d)? Skal spørgsmålet, om der er tale om »medlemmer af en bestemt social gruppe, som har en særskilt identitet i det relevante land«, afgøres ud fra denne medlemsstats synsvinkel, eller skal det i forbindelse med kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 2, fortolkes således, at der skal lægges afgørende vægt på, om udlændingen kan godtgøre, at den pågældende i sit oprindelsesland betragtes som en del af en bestemt social gruppe, eller at dette i al fald tillægges den pågældende? Er betingelsen om, at vestliggørelse alene kan føre til flygtningestatus, hvis dette skyldes religiøse og politiske grunde, forenelig med kvalifikationsdirektivets artikel 10, sammenholdt med forbuddet mod refoulement og med retten til asyl? 3. Er en national retspraksis, hvorefter en besluttende myndighed ved bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse afvejer barnets tarv uden først konkret at (lade) fastslå (i hver procedure), hvad der er barnets tarv, forenelig med EU-retten,</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	O-sag	GA	13.07.23

	<p>særligt med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), sammenholdt med chartrets artikel 51, stk. 1? Skal dette spørgsmål besvares anderledes, hvis medlemsstaten skal afgøre en ansøgning om opholdstilladelse med henvisning til sædvanlige grunde, og barnets tarv herved skal tages i betragtning?</p> <p>4. På hvilken måde og i hvilken fase af bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal, henset til chartrets artikel 24, stk. 2, barnets tarv og særligt den skade, som en mindreårig har pådraget sig ved et mangeårigt faktisk ophold i en medlemsstat, tages i betragtning og afvejes? Har det herved betydning, om dette faktiske ophold var lovligt? Er det ved afvejningen af barnets tarv under ovenstående bedømmelse relevant, om medlemsstaten har truffet afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse inden for de herfor gældende EU-retlige frister, eller om en tidligere pålagt pligt til hjemrejse ikke er blevet respekteret, og at medlemsstaten i det følgende ikke udsendte de mindreårige, således at deres faktiske ophold i medlemsstaten kunne fortsætte?</p> <p>5. Kan det forenes med EU-retten, at der i henhold til en national retspraksis sondres mellem den første og fornyede ansøgninger om international beskyttelse i den forstand, at sædvanlige grunde til international beskyttelse ikke tages i betragtning ved fornyede ansøgninger om international beskyttelse, når henses til chartrets artikel 7, sammenholdt med artikel 24, stk.2?</p>				
C-765/21	<p>Azienda Ospedale-Università di Padova Spørgsmål:</p> <p>1. Kan tilladelser på særlige vilkår, som Kommissionen har udstedt, efter at EMA har afgivet en positiv udtalelse, for de i øjeblikket markedsførte vacciner, betragtes som fortsat gyldige i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 507/2006 i lyset af, at der i flere medlemsstater er blevet givet tilladelse til alternative behandlinger af sars-CoV-2-infektion (eksempelvis, i Italien, AIFA's godkendelse af protokollen vedrørende behandling med monoklonale antistoffer og/eller antivirale midler), som er effektive og in thesi mindre sundhedsfarlige, og dette også i lyset af chartrets artikel 3 og 35?</p> <p>2. I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination, selv hvis de berørte sundhedspersoner allerede er blevet smittet og derfor har opnået en immunitet på naturlig vis og således kan ansøge om undtagelse fra pligten?</p> <p>3. I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination uden nogen som helst formel procedure af forsigtighedsmæssig art, eller kan de berørte sundhedspersoner henset til, at tilladelsen er udstedt på særlige vilkår, modsætte sig vaccination, i det mindste indtil den kompetente sundhedsmyndighed konkret og med rimelig sikkerhed har udelukket, dels at der ikke foreligger kontraindikationer i denne retning, dels at de relaterede fordele overstiger fordelene ved andre i øjeblikket tilgængelige lægemidler? Skal de kompetente sundhedsmyndigheder i dette tilfælde handle i overensstemmelse med chartrets artikel 41?</p> <p>4. I relation til en vaccine, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår, kan den omstændighed, at læge- og sundhedspersonale, for hvilket der i den nationale lovgivning er indført vaccinationspligt, ikke lader sig vaccinere, automatisk føre til udelukkelse fra arbejde uden løn, eller skal der fastsættes gradvise sanktionsforanstaltninger i overensstemmelse med det grundlæggende proportionalitetsprincip?</p> <p>5. Såfremt den nationale lovgivning tillader former for dépeçage [(opsplitning)], skal vurderingen af, om arbejdstageren kan tildeles alternative opgaver, da gennemføres med overholdelse af kontradiktionsprincippet i henhold til chartrets artikel 41, hvorfor den berørte har ret til erstatning for skade, hvis dette princip ikke er blevet overholdt?</p> <p>6. Er en national lovgivning, som den der følger af artikel 4, stk. 11, i lovdekret nr. 44/2021, forenelig med forordning 2021/953 – som forbyder forskelsbehandling mellem vaccinerede personer og personer, der ikke har villet eller af medicinske årsager ikke har kunnet lade sig vaccinere – såfremt den tillader, at en sundhedsperson, der er blevet erklæret undtaget fra vaccinationspligten, kan udføre sin aktivitet i kontakt med</p>	Lægemedelstyrelsen Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	13.07.23

	<p>patienterne, under overholdelse af de ifølge den gældende lovgivning påkrævede sikkerhedsforanstaltninger, hvorimod en sundhedsperson som sagsøgeren, der er blevet immun på naturlig vis efter en tidligere smitte og ikke vil lade sig vaccinere uden uddybende medicinske undersøgelser, automatisk udelukkes fra arbejde uden løn?</p> <p>7. Er lovgivningen i en medlemsstat, som indfører en obligatorisk covid-vaccine –som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår – med hensyn til alle sundhedspersoner, selv om de er hjemmehørende i andre medlemsstater, men arbejder i Italien ved udøvelse af den frie udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden, forenelig med forordning 2021/953 og de heri fastsatte principper om proportionalitet og forbud mod forskelsbehandling?</p>				
C-87/22	<p>TT Spørgsmål: 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse retsafgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at anmodningen fra en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, hvis den finder, at en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, er bedre egnet til at behandle sagen eller en specifik del af sagen, om at erklære sig kompetent, også kan tages til følge, hvis den anden medlemsstat er en medlemsstat, som barnet har sædvanligt opholdssted i efter ulovligt at være blevet bortført dertil? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EFT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at de i denne bestemmelse nævnte kriterier for overførsel af kompetencen er endeligt reguleret, uden at der kræves yderligere kriterier med hensyn til en sag anlagt i henhold til artikel 8f i Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser?</p>	Social-, Bolig- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	13.07.23
C-134/22	<p>GmbH Spørgsmål: Hvilket formål tjener artikel 2, stk. 3, andet afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, hvorefter arbejdsgiveren skal sende en genpart af i det mindste den i første afsnit, litra b), nr. i) til v), nævnte skriftlige meddelelse til den kompetente offentlige myndighed?</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	13.07.23
C-227/22	<p>Regionalna direksia „Avtomobilna administratsia“ Pleven Spørgsmål: Giver bestemmelserne i direktiv 2006/126 medlemsstaterne mulighed for at forlange af førere af køretøjer i kategori ., CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E, at de med kortere intervaller end kørekortets gyldighedsperiode skal gennemgå en lægeundersøgelse for at fastslå deres fysiske og psykiske egnethed, og i denne forbindelse forlange et særskilt dokument (foruden kørekortet), som attesterer deres egnethed? Eller attesterer besiddelsen af et gyldigt kørekort til de nævnte kategorier også førerens fysiske og psykiske egnethed, da denne egnethed allerede blev konstateret ved førstegangsudstedelsen eller fornyelsen af kørekortet?</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	13.07.23
C-252/22	<p>Societatea Civila Profesionala de Avocati AB & CD Spørgsmål: »1. Skal [chartrets] artikel 47 [første afsnit] sammenholdt med artikel 19 (stk. 1, andet afsnit, TEU) og artikel 2, stk. 4, sammenholdt med artikel 9, stk. 3, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, undertegnet i Århus (Danmark) den 25. juni 1998 og indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005, fortolkes således, at begrebet »offentlig« omfatter en juridisk enhed, såsom et advokatselskab, der ikke søger at beskytte nogen rettlighed eller interesse for denne enhed, men derimod rettigheder og interesser for fysiske personer, nemlig de advokater, der udgør denne form for erhvervsorganisation, [og] kan en sådan enhed i henhold til konventionens artikel 2, stk. 4, sidestilles med en gruppe af fysiske personer, der handler gennem en forening eller organisation? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal konventionens artikel 9, stk. 3, og [chartrets] artikel 47 [første og andet afsnit] sammenholdt med artikel 19 [stk. 1, andet afsnit, TEU]</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	13.07.23

	<p>under hensyn til [både] målene i konventionens artikel 9, stk. 3, og målet om effektiv retsbeskyttelse af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter et sådant advokatselskab kun har adgang til domstolsprøvelse, hvis det kan godtgøre, at det har en egen interesse, eller at søgsmålet har til formål at beskytte en retsstilling, der er direkte forbundet med det formål, som denne organisationsform, i det foreliggende tilfælde et advokatselskab, er oprettet med?</p> <p>3. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, eller uafhængigt af svarene på disse to spørgsmål, skal konventionens artikel 9, stk. 3, 4 [og] 5, og [chartrets] artikel 47 [første og andet afsnit] sammenholdt med artikel 19 [stk. 1, andet afsnit, TEU] fortolkes således, at udtrykket, at de passende og effektive retsmidler, herunder vedtagelsen af en retsafgørelse, ikke må være» uoverkommeligt dyre« forudsætter, at der er fastsat regler og/eller kriterier til begrænsning af de omkostninger, der kan pålægges den tabende part i sagen, i den forstand, at den nationale ret skal sikre, at kravet om, at omkostningerne ikke må være uoverkommeligt dyre, overholdes, idet der tages hensyn til [både] den interesse, som den person, der søger at forsvare sine rettigheder, har, og til den almene interesse i at beskytte miljøet?»</p>				
C-260/22	<p>Seven.One Entertainment Group Spørgsmål: 1. Skal direktiv 2002/29/EF fortolkes således, at radio- og fjernsynsforetagender er direkte og originært berettigede med hensyn til retten til rimelig kompensation i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, som er fastsat i forbindelse med den såkaldte undtagelse for privatkopiering? 2. Kan radio- og fjernsynsforetagender med hensyn til deres ret i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2001/29/EF udelukkes fra retten til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, fordi de også i deres egenskab af filmproducenter kan have en ret til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det lovligt at udelukke radio- og fjernsynsforetagenderne generelt, selv om radio- og fjernsynsforetagender afhængigt af deres konkrete programtilrettelæggelse til dels kun i meget ringe omfang erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig fjernsynsprogrammer med en stor andel af programmer, som tredjeparter har licensrettighederne til), og til dels ikke erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig arrangører af radioprogrammer)?</p>	Kulturministeriet	O-sag	GA	13.07.23
C-265/22	<p>Banco Santander Spørgsmål: 1.: Eftersom gebyrer og margener i tillæg til disse medtages i rentesatsen ved udarbejdelsen af indekset for variabel rente »GENNEMSNITSRENTESATSEN FOR ALLE SPANSKE KREDITINSTITUTTER FOR LÅN MED PANT I FAST EJENDOM MED EN LØBETID PÅ OVER TRE ÅR«, hvilket i sidste ende er mere omkostningsfuldt for forbrugeren end andre ÅOP på markedet, og eftersom det i medfør af bestemmelserne i cirkulære nr. 5/1994 fra Banco de España, som udgør tilsynsmyndighedens reguleringskriterium, er nødvendigt, at disse margener er negative, hvilket generelt er blevet udeladt og tilsidesat af kreditinstitutterne, ER DEN HANDLING FULDSTÆNDIGT AT AFVIGE FRA TILSYNSMYNDIGHEDERNES KRITERIUM I STRID MED ARTIKEL 5 OG 7 I DIREKTIV 2005/29/EF? 2.: Såfremt det i overensstemmelse med Domstolens praksis i sag C-689/20 fastslås, at den handling at afvige fra tilsynsmyndighedens kriterium er i strid med artikel 5 og 7 i direktiv 29/2005/EF, UDGØR DENNE URIMELIGE PRAKSIS DA ET INDICIUM VED VURDERING OG BEDØMMELSE AF KONTRAKTILKÅRETS URIMELIGE KARAKTER, OG ER DEN I STRID MED ARTIKEL 3 OG 4 I DIREKTIV 93/13? 3.: Såfremt der ikke er taget hensyn til cirkulære nr. 5/1994 fra Banco de España, som er særegent for den finansielle sektor, og som ikke er alment kendt i offentligheden, og dette manglende hensyn fastslås at være i strid med artikel 7 i direktiv 2005/29/EF, UDGØR DETTE DA ET INDICIUM VED VURDERING AF DEN URIMELIGE KARAKTER I MEDFØR AF ARTIKEL 6.1 I DIREKTIV 93/13 I FORBINDELSE MED KONTROL AF GENNEMSIGTIGHED AF DETTE INDEKS, SOM BESTÅR AF »referenceindeks plus margen«?</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	13.07.23

	<p>4.: ER NATIONAL RETSPRAKSIS I STRID MED ARTIKEL 3, STK. 1, ARTIKEL 4 OG 5 I DIREKTIV 93/13/EØF HENSET TIL, AT DEN SPECIFIKKE BEREGNING AF IRPH-INDEKSET UDGØR EN URIMELIG PRAKSIS VED IKKE AT TILLÆGGE EN NEGATIV MARGEN, PÅ TRODS AF AT DENNE NØDVENDIGHED FREMGÅR AF PRÆAMBELEN TIL CIRKULÆRET FRA BANCO DE ESPAÑA, IDET DENNE PRAKSIS ER MINDRE FORDELAGTIG END ALLE ANDRE ÅOP PÅ MARKEDET, OG EFTERSOM IRPH-INDEKSET ER BLEVET MARKEDSFØRT SOM VÆRENDE ET PRODUKT SVARENDE TIL EURIBOR-INDEKSET, UDEN AT DER ER TAGET HENSYN TIL NØDVENDIGHEDEN AF AT TILLÆGGE EN NEGATIV MARGEN, OG IDET KREDITINSTITUTTERNE SÅLEDES FREMOVER KUNNE AFSTÅ FRA AT INDGÅ AFTALER, SOM INDEHOLDER DISSE VILKÅR, IDET DE ERKLÆRES UGYLDIGE, EFTERSOM MARKEDSFØRING AF DENNE TJENESTEYDELSE TIL SÅRBARE FORBRUGERE KAN PÅVIRKE DEN ØKONOMISKE ADFÆRD, OG DE ERKLÆRES URIMELIGE, IDET MARGENEN IKKE INDARBEJDES I HANDELSBETINGELSERNE MEN MEDREGNES I RENTESATSEN I STRID MED DIREKTIV 2005/19/EF?</p> <p>5.: ER DET I STRID MED ARTIKEL 6, STK. 1, I DIREKTIV 93/13/EØF AT UNDULADE AT FØRE KONTROL MED ANVENDELSEN AF EN SKJULT PÅLAGT MARGEN OG DENNES URIMELIGE KARAKTER, NÅR DENNE MARGEN SKAL VÆRE NEGATIV I KREDITINSTITUTTETS TILBUD, OG FORBRUGEREN PÅ TIDSPUNKTET FOR DE OPLYSNINGER, SOM VEDKOMMENDE HAR MODTAGET FORUD FOR KONTRAKTINDGÅElsen, IKKE ER BEKENDT MED DEN ØKONOMISKE ADFÆRD I FORBINDELSE MED DEN RENTE, DER ANVENDES PÅ DET PÅGÆLDENDE LÅN, MED DEN BEGRUNDELSE, AT DIREKTIV 29/2005/EF ER TIL HINDER HERFOR?</p>				
C-313/22	<p>ACHILLEION Spørgsmål: Det første spørgsmål: Udgør salget af en støttemodtagende virksomhed, sammen med virksomhedens formue i form af fast ejendom, i henhold til bestemmelserne i: i) artikel 30, stk. 1, 3 og 4, i forordning nr. 1260/1999 og regel nr. 1, punkt 1.9, i forordning nr. 1685/2000; ii) artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 70/2001; og iii) artikel 38 og 39, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999, artikel 4 i forordning nr. 438/2001, artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 448/2001, artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2988/95 og artikel 14 i forordning nr. 659/1999, automatisk en så væsentlig ændring af betingelserne for gennemførelse af den samfinansierede investering i denne virksomhed, at ændringen i sig selv begrundet anvendelsen af en national bestemmelse såsom artikel 18, stk. 5, i tværministerielt dekret nr. 192249/E.S 4057/19.8.2002 (ministerielt dekret nr. 9216/EYS 916/12.2-18.2.2004), som fastsætter et absolut og langsigtet forbud mod overførsel af en støttemodtagende virksomheds formue i form af fast ejendom, idet afgørelsen om ydelse af støtte ellers kan tilbagekaldes helt eller delvist, med den konsekvens, at den indrømmede offentlige støtte tilbagesøges helt eller delvist?</p> <p>Det andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i: i) artikel 30, stk. 4, i forordning nr. 1260/1999; ii) artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 70/2001 og punkt 4.12 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte for så vidt angår princippet om en vedvarende operation af støttemodtagende små og mellemstore virksomheder; iii) artikel 38 og 39 i forordning nr. 1260/1999, artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 448/2001, artikel 1, stk. 2, artikel 2 og artikel 4 i forordning nr. 2988/95 samt artikel 14 i forordning nr. 659/1999 fortolkes således, at salget af en støttemodtagende virksomheds formue i form af fast ejendom og af virksomheden i sig selv, inden for rammerne af en intern aftale mellem virksomhedens aktionærer med henblik på at sikre virksomhedens lønsomhed, ikke medfører en væsentlig ændring af samfinansieringsoperationen eller en uretmæssig fordel for en af parterne, således at det omhandlede salg ikke udgør en uregelmæssighed eller en grund til at tilbagesøge støtten, forudsat at betingelserne for investeringens gennemførelse ikke bliver ændret, og at overførslen er omfattet af en retlig ordning, ifølge hvilken</p>	Energistyrelsen Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	13.07.23

	<p>overdrageren og erhververen hæfter solidarisk for de på tidspunktet for overførslen eksisterende gældsforpligtelser og passiver?</p> <p>Det tredje spørgsmål:</p> <p>Kræver bestemmelserne i artikel 17, 52 og 53 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt retssikkerhedsprincippet, sammenholdt med artikel 1 i tillægsprotokol (nr. 1) til EMRK, at der opnås en korrekt afvejning mellem på den ene side foranstaltningerne til finansiel korrektion og tilbagesøgning af støtte i henhold til artikel 38, [stk. 1,] litra h), og artikel 39, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999, artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 448/2001, artikel 4 i forordning nr. 2988/95 og artikel 14 i forordning nr. 659/1999 og på den anden side støttemodtagerens ret til beskyttelse af »formuen«, således at støttemodtageren helt eller delvist fritages for tilbagesøgningen, selv hvis der konstateres en væsentlig ændring af den finansierede virksomhed eller en uberettiget berigelse i forbindelse med overførsel af virksomheden?</p>				
C-392/22	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>I Skal Dublinforordningen 1, henset til 3., 32., og 39. betragtning hertil i forbindelse med artikel 1, 4, 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder 2 fortolkes og anvendes således, at det mellemstatslige tillidsprincip ikke kan opdeles, således at alvorlige og strukturelle krænkelse af EU-retten, der før overførslen begås af den muligt ansvarlige medlemsstat over for tredjelandsstatsborgere, der (endnu) ikke er Dublinangegere, ubetinget er til hinder for overførsel til denne medlemsstat?</p> <p>II Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1, 4, 18, 19 og 47 fortolkes således, at såfremt den muligt ansvarlige medlemsstat alvorligt og strukturelt krænker EU-retten, kan den overførende medlemsstat ikke efter Dublinforordningen på forhånd lægge det mellemstatslige tillidsprincip til grund, men må fjerne al tvivl med hensyn til eller godtgøre, at ansøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, som er i strid med chartrets artikel 4?</p> <p>III Hvilke bevismidler kan sagsøgeren anføre til støtte for sine argumenter om, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, er til hinder for hans overførsel, og hvilke beviskrav må der herved anlægges? Har den overførende medlemsstat, henset til henvisningen til den gældende EU-ret på asylområdet i betragtningerne til Dublinforordningen en pligt til samarbejde eller omhu, eller skal den ansvarlige medlemsstat, såfremt der er tale om alvorlige og strukturelle krænkelse af grundrettigheder over for tredjelandsstatsborgere, indhente individuelle garantier for, at ansøgerens grundrettigheder respekteres efter overførslen? Vil dette spørgsmål skulle besvares anderledes, såfremt ansøgeren er i bevisnød og ikke kan støtte sine sammenhængende og detaljerede forklaringer på dokumenter, og dette ud fra forklaringernes art heller ikke kan forventes?</p> <p>IV Skal spørgsmål III besvares anderledes, såfremt ansøgeren godtgør, at klager til myndighederne og/eller indgivelse af retsmidler i den ansvarlige medlemsstat ikke er mulig eller ikke vil være effektivt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	13.07.23
C-434/22	<p>Latvijas valsts meži</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Omfatter begrebet »projekt« som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet også aktiviteter i et skovområde, der udføres med henblik på vedligeholdelse af infrastruktur til forebyggelse af brande i dette område i overensstemmelse med de krav til forebyggelse af brande, der er fastsat i den gældende lovgivning?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal aktiviteter, der udføres i et skovområde med henblik på vedligeholdelse af infrastruktur til forebyggelse af brande i dette område i overensstemmelse med de krav til forebyggelse af brande, der er fastsat i den gældende lovgivning, da anses for at være et projekt som omhandlet i artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/49/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, der er direkte forbundet med eller nødvendigt for forvaltningen af området, således at det ikke er nødvendigt at gennemføre proceduren for vurdering af særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000) i forbindelse med sådanne aktiviteter?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	13.07.23

	<p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, følger det da af artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, at der ligeledes skal foretages en vurdering af de planer og projekter (aktiviteter), som ikke er direkte forbundet med forvaltningen af det særligt bevaringsværdige område eller ikke er nødvendige for forvaltningen af det særligt bevaringsværdige område, som kan få en væsentlig indvirkning på bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000), men som ikke desto mindre udføres i overensstemmelse med den nationale lovgivning med henblik på at sikre overholdelsen af kravene til forebyggelse af skovbrande og til brandbekæmpelse?</p> <p>4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kan en sådan aktivitet da fortsætte og afsluttes, inden proceduren for efterfølgende evaluering af særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000) gennemføres?</p> <p>5) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, er de kompetente myndigheder da forpligtede til at fremsætte krav om genoprettelse af skader og træffe foranstaltninger med henblik på at undgå eventuelle væsentlige virkninger, i det tilfælde hvor virkningernes væsentlighed ikke er blevet vurderet i forbindelse med vurderingsproceduren for særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000)?</p>				
C-518/22	<p>AP Assistentzprofis Spørgsmål: Kan artikel 4, stk. 1, artikel 6, stk. 1, artikel 7 og/eller artikel 2, stk. 5, i direktiv 2000/78/EF – set i lyset af kravene i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 19 i De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap – fortolkes således, at direkte forskelsbehandling på grund af alder kan være begrundet i en situation som den i hovedsagen foreliggende?</p>	Social-, Bolig- og Ældreministeriet	O-sag	GA	13.07.23
T-215/21	<p>SMA Mineral mod Kommissionen Påstande: —Kommissionens afgørelse (EU) 2021/355 af 25. februar 2021 annulleres, for så vidt angår artikel 1, stk. 2. —Det fastslås, at det anlæg, som Sverige har foreslået i punkt 12 (ID SE000000000000419 på listen over de nationale gennemførelsesforanstaltninger), skal medtages med henblik på tildeling af gratis drivhusgasemissionskvoter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	26.07.23
T-244/21	<p>Luossavaara-Kiirunavaara mod Kommissionen Påstande: -Artikel 1, stk. 3, i Europa-Kommissionens afgørelse af 25. februar 2021 om nationale gennemførelsesforanstaltninger vedrørende midlertidig gratisdeling af drivhusgasemissionskvoter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 1 annulleres. -Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	26.07.23
T-269/21	<p>Arctic Paper Grycksbo mod Kommissionen Påstande: —Artikel 1, stk. 1, i Kommissionens afgørelse (EU) 2021/355 af 25. februar 2021 om nationale gennemførelsesforanstaltninger vedrørende midlertidig gratisdeling af drivhusgasemissionskvoter i overensstemmelse med artikel 11, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og bilag I til denne afgørelse annulleres, for så vidt som der herved henvises til anlægget med identifikationsnummer SE000000000000468. —Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen Erhvervsstyrelsen	O-sag	Dom	26.07.23